

Κωστής Παλαμάς: Το Περιβόλι

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Παιδί, το περιβόλι μου που θα κληρονομήσεις, όπως το βρεις κι' όπως το δεις να μη το παρατήσεις.

Σκάψε το ακόμα πιο βαθιά και φράξε το πιο στέρεα, και πλούτισε τη χλώρη του και πλάτηνε τη γη του, κι ακλάδευτο όπου μπλέκεται να το βεργολογήσεις, και να του φέρεις το νερό το αγνό της βρυσομάνας.

Κι άν αγαπάς τ' ανθρώπινα κι' όσα άρρωστα δεν είναι, ρίξε αγιασμό και ξόρκισε τα ξωτικά, να φύγουν, και τη ζωντάνια σπείρε του μ' όσα γερά, δροσάτα.

Γίνε οργοτόμος, φυτευτής, διαφεντευτής!..

Κι αν είναι κ' έρθουνε χρόνια δίσεχτα, πέσουν καιροί ωργισμένοι, κι όσα πουλιά μισέψουνε σκιασμένα, κι όσα δέντρα, για τίποτ' άλλο δε φελάν παρά για μετερίζια, μη φοβηθείς το χαλασμό!.. Φωτιά ! Τσεκούρι ! Τράβα! Ξεσπέρμεψέ το, χέρσωσε το περιβόλι, κόφ' το, και χτίσε κάστρο απάνω του και ταμπουρώσου μέσα, για πάλεμα, για μάτωμα, για την καινούργια γέννα, π'όλο την περιμένουμε, κι όλο κινάει για νάρθη, κι όλο συντρίμμι χάνεται στο πέρασμα των κύκλων...

Πηγή: imverias.blogspot.gr